

Chương 10

Tên Mờ Bóng Hạc

Ra khỏi rừng đào rồi, Triển Mộng Bạch nhìn xa xa trước mắt, quanh mình, nhận định tình hình.

Chung quanh, màn đêm bao phủ, ánh trăng mờ chiếu không đủ soi rọi sự vật giúp tầm mắt chàng hướng tận một không gian dài rộng.

Nhưng trước mắt, có vô số ánh đèn, những đốm sáng nhỏ li ti, rải rác khắp một vùng bằng phẳng.

Những đốm sáng đó là đèn ngư phủ và hiển nhiên vùng bằng phẳng là mặt hồ.

Những đốm sáng chột tắt, chột chớp, dường tượng ngàn con mắt nhấp nháy, như đùa cợt, như mỉa mai chàng.

Mỉa mai vì những đốm sáng quá vô tư, còn chàng thì đang ôm cả một trời hận trong lòng, mang một trời hận đó ra đi, song chẳng biết phải đi về đâu, để trút bỏ cái nặng nề đó.

Nhìn những đốm sáng xa xa, chàng thở dài, tự hỏi: tuổi đời chưa chồng chất lắm, tuổi giang hồ cũng chưa được tròn năm, chàng có làm gì nên tội, chàng có làm gì mà thành ân oán tình cừu để cho mái đầu xanh phải hứng chịu biết bao nhiêu niềm oan uổng?

Chàng đã làm nên tội gì, cao xanh nở dành cho chàng những phủ phàng tàn độc?

Hiện tại, điều lo nghĩ trước tiên, là làm sao còn mở niềm oan. Làm sao thanh minh sự thân chánh?

Dương nhiên chàng phải khổ sở, vừa khổ sở vừa nóng nảy, càng nóng nảy, càng cảm thấy khó chịu, bởi nóng nảy cũng chỉ thế thôi!

Đột nhiên, chàng nhớ đến Cung Cẩm Bạc.

Nhớ đến Cung Cẩm Bạc, hẳn chàng phải nhớ đến Cung Linh Linh. Hiện giờ Cung Linh Linh đang ở trong tay Liễu Đạm Yên, mà Liễu Đạm Yên chẳng phải là con người tốt, điều đó là cái chắc!

Để Cung Linh Linh lại đó chịu sự giáo huấn của một con người không tốt, nó làm sao trở nên người tốt? Nó không tốt, là chàng phụ sự ủy thác của ông nội nó rồi!

Giả như chàng chết, chàng cũng không còn mặt mũi nào gặp lại Cung Cẩm bạc nơi suối vàng.

Hướng chi, chàng chưa chết? Chưa chết, hẳn chàng còn đủ thời gian thay đổi cục diện, tại sao chàng không cố gắng thay đổi cục diện, dù không thành công đi nữa, lương tâm chàng cũng đỡ nặng niềm thắc mắc.

Nghĩ đến đó, lập tức chàng quay mình.

Chàng quay mình, là hướng về cái nơi chàng vừa rời đi. Nơi đó chàng thọ oan uổng, nơi đó Cung Linh Linh còn ở trong sự quản thúc của Liễu Đạm Yên.

Bởi nơi đó là cứ điểm của Liễu Dạm Yên.

Chàng trở lại nơi đó với quyết tâm giải thoát Cung Linh Linh khỏi vòng kềm hãm của Liễu Dạm Yên bằng mọi giá, kể cả giá sanh mạng của chàng.

Trước khi vào rừng đào, phải qua khu rừng dâu, vừa đến khu rừng dâu, Triển Mộng Bạch chợt thấy một kỵ sĩ vòng quanh rừng, vừa tới đó.

Trông vó ngựa, chàng biết là kỵ sĩ có vẻ vội vàng.

Kỵ sĩ đội một chiếc nón cỏ rộng vành, nón chụp xuống sau đầu một phần lớn mặt mày. Triển Mộng Bạch trong nhất thời không nhận ra là ai.

Tuy nhiên hình dáng của kỵ sĩ phảng phất Thiên Xảo Tinh Tôn Ngọc Phật.

Phía sau Tôn Ngọc Phật có một bóng người nữa, người đó nằm im, chừng như kỵ sĩ cột người đó nơi mông ngựa.

Nhưng kỵ sĩ là ai mặc y.

Người trên lưng ngựa cột sát mình kỵ sĩ là ai mặc y.

Cả hai không liên quan đến việc của chàng, chàng còn lưu ý làm gì?

Rất tiếc cho chàng!

Giả như chàng dừng quá lo lắng về việc riêng tư, chịu khó nhìn sang con ngựa một chút, hẳn chàng nhận ra ngay cái bóng người nằm bất động phía sau kỵ sĩ.

Người đó chính là cô bé Cung Linh Linh.

Chàng không nhìn, bởi chàng đang chạy nhanh vào khu rừng dâu. Chàng muốn đến nơi gấp.

Qua khỏi khu rừng dâu, chàng thấy khu rừng đào hiện ra trước mặt.

Bất giác chàng hãi hùng, vì hiện tại nơi đó kiếm khí bốc lên mịt mù.

Dẫn bước tiến về phía trước, chàng nghe nữ nhân la hét.

Trong những tiếng la hét đó, chàng nghe lọt một câu:

- Giá như người không yêu thất muội...

Nhưng, chàng chưa lưu ý đến những tiếng đó, cứ đi thẳng đến hành lang rồi dừng chân trước cửa sảnh đường, chàng cao giọng gọi:

- Hãy giao trả Cung Linh Linh đây! Tại hạ là Triển Mộng Bạch trở lại đòi Cung Linh Linh đây!

Trong đại sảnh, chẳng một tiếng đáp vọng ra.

Chàng gọi luôn mấy lượt, đại sảnh vẫn im lặng như không có người.

Bất giác chàng lo lắng thầm nghĩ:

- Chắc là có việc chi bất tường rồi!

Chàng lập tức đưa tay đẩy cửa.

Đảo ánh mắt nhìn khắp nơi trong đại sảnh, chàng không thấy bóng một người nào cả.

Chàng khản cập cực độ, lại cất tiếng gọi to:

- Linh Linh! Linh Linh! Người ở đâu? Thúc thúc trở lại tìm người đây! Ra đây với thúc thúc nào...

Vẫn như các lần gọi trước đó, chàng không nghe một tiếng đáp.

Lòng chàng rộn lên muôn ngàn nỗi lo âu, lại gọi tiếp, gọi mãi, gọi rất lâu vẫn chẳng có ai đáp lời.

Chàng thần thờ đi tới đi lui trong đại sảnh, vừa đi vừa lẩm nhẩm:

- Cung tiền bối! Tiền bối ơi! Tại hạ không xứng đáng cho tiền bối đặt niềm tin, ủy thác sự tình... tại hạ không xứng đáng...

Bỗng chàng chú ý lắng tai nghe.

Có tiếng rên ư ử từ phía sau lưng chàng vọng đến, âm thanh của một nữ nhân.

Triển Mộng Bạch kinh hoàng.

Chàng đang tìm Cung Linh Linh, lại nghe tiếng rên của nữ nhân tự nhiên chàng phải kinh hãi, dù muốn dù không cũng phải liên tưởng đến nó.

Chàng quay nhanh người lại.

Sau lưng chàng là một bức tường, tiếng rên ư ử phát xuất ra từ bên trong bức tường đó.

Chàng giật mình nghĩ:

- Hay là một bức tường nguy trang? Bên trong hẳn có một gian phòng nào? Và hẳn phải có cơ quan mở đóng chứ?

Lúc đó, đêm tàn bình minh sắp sửa lên, bóng tối tan dần, không gian mờ mờ sáng. Ánh sáng chiếu vào đại sảnh, coi đủ thấy một hạt bụi bám...

Nhưng bên cạnh một chấn song nơi tường có vệt vàng vàng, màu mờ hời ẩn vào đó thường xuyên hiện rõ rệt.

Chàng biết ngay vệt đó hẳn có một nguyên nhân.

Do dự một chút, chàng đưa tay mò mò nơi đó.

Bất giác Triển Mộng Bạch giật mình.

Có tiếng động khê từ nơi bức tường phát ra, rồi bức tường chuyển động, bày ra một vọng cửa bí mật.

Bên trong vọng cửa, có một địa đạo.

Tiếng rên phát xuất từ địa đạo đó, đứt đoạn.

Triển Mộng Bạch trấn định tâm thần, vận công chuẩn bị chu đáo, rồi từ từ bước vào địa đạo.

Trong địa đạo, không tối lắm, nhờ có những ngọn đèn màu hồng gắn rải rác từng khoảng.

Các ngọn đèn tỏa ánh sáng ảo ảo, huyền huyền, trông có vẻ thần bí.

Triển Mộng Bạch biết rõ ở những nơi như thế này, luôn luôn có đặt cơ quan, và mỗi bước đi qua, có thể dẫm chân lên cạm bẫy nguy hiểm.

Tuy vậy, chàng không khiếp sợ, bất quá, chàng phải dè dặt hơn một chút, từ từ tiến tới.

Cuối cùng, chàng cũng đi suốt địa đạo bình an vô sự.

Bây giờ chàng đến vọng cửa thứ hai, và chàng cũng chưa phát hiện nữ nhân rên ư ử vừa rồi.

Vọng cửa thứ hai này có bức rèm châu che khuất.

Chàng lắng tai nghe kỹ lại, nhận ra tiếng rên từ bên trong bức rèm vọng ra.

Bất cứ ai đang rên, dù đúng là Cung Linh Linh, hay chẳng phải Cung Linh Linh, Triển Mộng Bạch cũng động lòng trắc ẩn như thường, bởi chàng vốn tánh nhân hậu, thà để cho người hại mình chứ chẳng nỡ hại ai, và nghe ai lâm hoạn nạn, chàng cũng thương xót như thường.

Bên trong chẳng phải chỉ có tiếng rên mà thôi, mà còn có tiếng người, giọng rất thấp.

Một người thốt:

- Tại sao người lừa nàng? Giả như người yêu nàng thì cứ yêu, nhưng người phải chánh thức thành hôn với nàng chứ? Ta hỏi người, người có muốn lấy nàng làm vợ chẳng? Nếu người từ chối, lão thất sẽ thương tâm vô cùng đấy! Để cho lão thất thương tâm, người đừng hòng sống sót với ta!

Một người khác hét lên, nhưng tiếng hét không lớn lắm, chừng như khí lực đã tiên hao nhiều.

Triển Mộng Bạch nhận đúng là âm thanh của Tiêu Phi Vũ.

Tiêu Phi Vũ hét:

- Câm cái mồm thú vị của người lại đi!

Triển Mộng Bạch kinh ngạc thầm nghĩ:

- Lão thất? Ai là lão thất? Không lẽ Tiêu Phi Vũ là một thiếu nữ dâm loạn, lừa gạt một người em trai của ai đó, một người em trai thứ bảy?

Không do dự, Triển Mộng Bạch vén bức rèm châu, lướt mình sang phía đó.

Nơi đó chẳng phải là một gian phòng, mà là một hành lang nhỏ, ngoài hành lang là khu rừng đào.

Và tiếng rên, tiếng nói, phát xuất từ nơi rừng đào vọng đến.

Chỉ trong vài cái nháy, Triển Mộng Bạch đã ra tận nơi.

Tiêu Phi Vũ trông thấy chàng, hân hoan ra mặt. Nàng càng gọi to:

- Triển Mộng Bạch! Người trở lại đó à? Người trở lại đúng lúc quá! Ta...

Thạch Oanh Thạch Linh Dẫn hoành tay dư một nhát kiếm chặn lời nàng:

- Im!

Trong khi đó, Thiết Oanh Thiếp Phi Quỳnh cao giọng thốt:

- Tiểu tử nào đó, hãy đi nơi khác ngay. Việc này chẳng can chi đến người, đừng chen vào mà mang khổ! Cho người biết, gã ấy chẳng phải là nữ nhân thật sự đâu, gã là một con yêu đội lốt người đó!

Tiêu Phi Vũ sôi giận đến xanh mặt, bất chấp sự uy hiếp của Thạch Linh Dẫn, to tiếng mắng trả.

Từ nhỏ, nàng sống trong sự nuông chiều của thân nhân, quen phóng túng mất rồi, trước mặt nàng, nam cũng thế, mà nữ cũng thế, nàng không chấp nhận một sự bất bình đẳng giữa

nữ và nam, chẳng những ăn nói rập cung cách một nam nhân, mà mặc cũng rập theo nam nhân.

Cho nên, nàng phát ngôn quá bữa bãi, người có gia giáo không thể nào nghe lọt vào tai nổi.

Ngân Oanh Âu Dương Diệu cười thốt:

- Nếu hấn không là nam nhân, thì khi nào dùng những tiếng đó mắng người?

Triển Mộng Bạch vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ:

- Thế ra... nàng không phải là nữ! Nàng là nam nhân! Thảo nào mà nàng chẳng cử động, ăn nói như một nam nhân! Thảo nào mà nàng chẳng có một điểm nữ tánh!

Nghĩ như vậy, chàng có ác ý ngay đối với Tiêu Phi Vũ.

Và chàng hết sức hối hận đã tiếp xúc với một con người quái dị như thế.

Tiêu Phi Vũ thấy chàng vụt lạnh nhạt, vội kêu lên:

- Triển Mộng Bạch! Đừng tin lời của các nàng ấy...

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng, không nói gì, quay mình bước đi.

Chàng trở vào phòng, tìm Cung Linh Linh. Tiêu Phi Vũ gọi to, tiếng gọi của nàng vang dội ở phía sau, chàng vờ không nghe, mà cũng chẳng quay đầu lại.

Chàng đi thẳng vào gian phòng đó, rẽ qua một bên, vung tay hất vệt một bức rèm bên cạnh.

Ánh đèn chiếu hắt vào mặt chàng, chàng chóa mắt lên, chàng nheo nheo mắt một lúc cho quen, đoạn nhìn ra.

Bất giác, chàng nhắm mắt lại liền.

Cái cảnh tượng trước mắt chàng, bình sanh chàng không hề tưởng là có, chứ đừng nói đã thấy qua.

Mấy mươi nữ nhân trần truồng đang nằm trên nền phòng, thần sắc hiện rõ đau khổ.

Chẳng biết bọn họ trúng độc như thế nào?

Lẫn lộn với các nàng, có mấy nam nhân, cũng trong tình trạng đó.

Nam và nữ, run rẩy người như trẻ nít lên cơn kinh giật, và chính bọn nam nhân phát ra những tiếng rên não ruột.

Thì ra, tiếng rên chàng nghe trước đó, là của nữ nhân, có lẽ các nữ nhân đó kiệt sức rồi, không còn rên được nữa, giờ đây chỉ còn những nam nhân rên?

Trên nền, chén đĩa vất la liệt, có lẽ bọn này đang ăn uống, trúng độc trong vật thực nên ngã dúi ra tại chỗ?

Nhìn thoáng qua bọn nam nhân, Triển Mộng Bạch nhận ngay chính là Phương Cự Mộc và đoàn người tùy tùng của Tiêu Phi Vũ.

Bọn họ hẳn nhiên đã bị Liễu Đạm Yên dụ hoặc vào đây, có sẵn rượu ngon, có sẵn gái đẹp, khi nào họ chịu rời đi?

Và họ tận hưởng khoái lạc đến cuối cùng nằm dài ra đó, mà rên, mà chờ chết.

Triển Mộng Bạch bước tới, dựng đứng Phương Cự Mộc lên, gằn giọng hỏi:

- Sự tình như thế nào?

Phương Cự Mộc nắm chặt hai tay, như lấy sức chống chọi lại cái gì đang làm cho hắn khó chịu ở trong người, vừa rên vừa đáp:

- Độc... độc...

Triển Mộng Bạch hỏi gấp:

- Còn Cung Linh Linh? Nó ở đâu?

Phương Cự Mộc thốt từng tiếng một qua tiếng rên:

- Bị... người... mang đi...

Hắn cũng như Triển Mộng Bạch, nào có biết gì hơn?

Chính hắn cũng tự hỏi, chẳng biết tại sao Liễu Đạm Yên lại hạ độc bọn hắn, đã vậy lại còn sát hại tất cả những nữ nhân này, các nữ nhân là người của bọn Liễu Đạm Yên chứ nào phải là ngoại nhân?

Song nếu hắn nghe được câu chuyện giữa Liễu Đạm Yên và Tôn Ngọc Phật, hắn sẽ không còn hoài nghi gì nữa.

Bởi Liễu Đạm Yên đã quyết định bỏ nơi này, lập căn cứ nơi khác trước khi rời đi, Liễu Đạm Yên hủy diệt tất cả thành tích, luôn bọn gia nô.

Còn như về cái việc Cung Linh Linh bị người mang đi, sự thật là vậy, song hắn cũng chẳng biết gì, hắn đáp một cách hàm hồ cho xuôi chuyện.

Triển Mộng Bạch hỏi thêm mấy câu nữa, Phương Cự Mộc ảm ở chẳng giúp chàng được việc gì.

Chàng nghĩ biện pháp hay hơn hết là giải độc cho tất cả rồi hỏi từng người một, may ra có kẻ hiểu được một vài chi tiết hữu ích.

Chàng bảo:

- Các người chịu khó nằm đây, ta đi tìm thuốc giải độc, mang lại cứu các người.

Chàng theo địa đạo trở ra, song Liễu Đạm Yên đã khuất dạng tận phương trời nào rồi, còn ai đâu có ở đây mà chàng hỏi thuốc?

Còn chàng thì chẳng biết mảy may về y học, làm sao tự tìm thuốc cho bọn kia?

Rối lòng vì Cung Linh Linh, bần óc vì bọn Phương Cự Mộc, Triển Mộng Bạch hết sức khẩn trương, chàng lại chạy ra bên ngoài đại sảnh.

Lúc đó, đêm đã tàn, bình minh trở lại.

Bên ngoài, cuộc chiến vẫn còn dằng dai giữa Hoa Sơn Tam Oanh và Tiêu Phi Vũ, chưa bên nào thắng, bên nào bại.

Bọn Hoa Sơn Tam Oanh chừng như có vẻ quá nóng nảy, có lẽ vì ngày đã trở lại mà cả ba chưa đắc thủ, nên khẩn cấp phi thường.

Họ dùng sức khá nhiều, người nào cũng đượm mồ hôi trán.

Triển Mộng Bạch chạy đến gần cuộc chiến, cao giọng hỏi:

- Tiêu Phi Vũ! Ta hỏi người đây, Liễu Đạm Yên chạy đi đâu rồi? Người có hay là bọn Phương Cự Mộc đã bị hạ độc, nằm la liệt trong kia không?

Niềm phần nộ đối với Tiêu Phi Vũ vụt tiêu tan, đúng lúc Tiêu Phi Vũ cũng cảm thông nỗi niềm của chàng, chàng nhìn nàng, nàng nhìn chàng, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt soi rọi thấu lòng nhau, ánh mắt của con người biết hối.

Gió sớm từ xa cuốn về, quét qua khu rừng đào.

Gió đưa về hay tự nó theo gió, chỉ có nó biết thôi, nó đây là một con hạc xám, từ trong khu rừng bay ra.

Hạc hiện thân chẳng phải là một sự kiện lạ lùng.

Điều lạ lùng là con hạc không xòe cánh mà bay đến đây được.

Triển Mộng Bạch sững sốt nhìn kỹ nó, thì ra nó chỉ là một vầng khói sương kết tinh lại thành hình.

Nó bay qua ngang đầu bốn nàng, chẳng biết nhất kiếm do nàng nào trong Tam Oanh quét lên, nó tan rã ngay, những phần tan rã tung bay theo gió.

Hoa Sơn Tam Oanh sáng mắt lên, cùng kêu lớn:

- Hay quá! Sơn Âm Lão Nhân đã đến!

Tiếng kêu của ba nàng vừa dứt, từ trong khu rừng đào, cũng về hướng đó, một xâu hạc nhỏ bay đến.

Một xâu, hay một đàn hạc xếp đuôi cá bay đến?

Hai bên tả hữu xâu hạc, có hai con chim cu, mỗi bên một con, đoàn chim đến, sau đoàn chim, có một lão nhân, vóc dáng thấp nhỏ, vận áo trắng.

Trên lưng lão nhân còn có một người nữa.

Lão nhân cầm một ống điếu rất to, cuộn khói từ ống điếu bay ra to bằng miệng chén.

Cán điếu dài độ ba thước, cán màu tía, doi điếu màu trắng, chớp chớp sáng như ánh sao.

Dưới cối điếu, có một chiếc túi bằng gấm, treo lủng lẳng, hiển nhiên là chiếc túi đựng thuốc.

Lão nhân hít khói phun ra, khói biến thành hình hạc, lão càng hít khói, càng phun, hạc khói càng sanh, phút chốc cả một vùng quanh đó, có vô số hạc khói bay lượn, những con hạc không hề vỗ cánh mà vẫn bay được như thường.

Hạc lớn có, hạc nhỏ có, hạc bay, hạc múa giữa ngàn hoa lá, trông thực thực hư hư, đẹp mắt phi thường.

Triển Mộng Bạch làm gì chứng kiến cảnh tượng đó qua một lần nào?

Chàng giương mắt nhìn đến xuất thần.

Cuộc chiến đã ngưng khi lão nhân xuất hiện, cả bốn nàng cùng dừng kiếm, dừng tay.

Cả bốn nàng cùng lướt tới.

Trong khi bốn nàng lướt tới, lão nhân phun một đợt khói lên không. Khói biến thành những mũi tên, bao nhiêu hạc là bao nhiêu tên, mỗi một tên bắn vào mỗi con hạc, hạc bị tên chạm, tan biến mất, cũng có mấy con tỏ vẻ sợ hãi, bay nhanh vào hoa lá trốn tên, nhưng tên vẫn ba theo, hạc len lỏi trong hoa lá, tên cũng lòn lỏi đuổi theo.

Trong khoảng khắc hạc khói tiêu tan, tên khói cũng tiêu tan luôn.

Trong không gian, còn vương đọng lại một đợt khói mờ.

Triển Mộng Bạch thở dài, đưa tay dụi đôi mắt tưởng chừng mình vừa tỉnh cơn mộng lạ kỳ.

Tiêu Phi Vũ đã đến bên lão nhân, nắm tay, nắm vai lão và hỏi:

- Tiểu sư bá cũng đến đây nữa sao? Đến làm gì hở, tiểu sư bá?

Trong khi nàng hỏi lão nhân, Hoa Sơn Tam Oanh ngồi ngay xuống đất lạy chào.

Lão nhân cao tuổi quá, râu tóc đều trắng, già đi lão lại mặc chiếc áo trắng như tuyết, trông lão thanh khiết như những bậc thần tiên.

Lão rít hơi thuốc cuối cùng nhả khói xong, bật cười sang sảng:

- Hay! Hay! Đứng dậy đi, đứng hết đi! Vừa rồi, ta nghe con bé này nói là ở đây có những ai, những ai, nó tả hình dáng một đại cô nương, ta nghĩ ngay là người có mặt tại đây. Nhưng tại sao người lại đánh nhau với mấy nàng tiểu oanh này chứ?

Tiêu Phi Vũ hần học:

- Lão nhân gia còn nhìn bọn họ làm gì? Bọn họ vô cớ muốn bức tôi phải thành hôn với cô em út của họ!

Nàng ngừng một chút, lại nói tiếp:

- Lão nhân gia làm sao biết được họ mà nhìn?

Lão nhân cười lớn:

- Ta ẩn cư tại Hoa Sơn từ nhiều năm qua, tự nhiên ta phải nhận ra những người cùng địa phương chứ? Ngày nào ta chẳng thấy các cô nương này chạy nhảy khắp các đỉnh núi, đồi?

Lão dừng, để cười tiếp mấy tiếng cười, cười xong, lại thốt:

- Các người có ý tứ gì lại bức diệt nữ của ta phải thành hôn? Mà thành hôn với ai đó? Với tiểu muội các người à? Diệt nữ của ta, có tánh ngang tàn gần như man dã, song dù sao thì nó cũng là một đại cô nương như các người!

Hoa Sơn Tam Oanh cúi đầu, nàng nào cũng đỏ mặt bừng bừng.

Lão nhân vừa cười, vừa lắc đầu, tiếp:

- Phi lý quá! Các người thật là phi lý! Suýt mất mạng vì nhau cũng chỉ vì một việc phi lý!

Tiêu Phi Vũ hỏi:

- Do đâu tiểu sư bá biết tôi ở đây?

Lão nhân giải thích rõ hơn lần trước:

- Ta đang ung dung trên con đường dài, chợt thấy một nam nhân chở một cô bé gái trên ngựa. Ngựa lại sải nhanh. Hắn có vẻ hoang mang khẩn cấp lắm, như gấp hành trình, hoặc bị ai đánh đuổi phải chạy chết vậy. Ta hết sức kỳ quái, vội chặn hắn lại, bảo hắn xuống ngựa cho ta hỏi. Ngờ đâu, hắn là một tên bất lương, bị ám ảnh vì hành động quái ác, cứ tưởng là ta đã phát giác ra một tội lỗi nào của hắn, định sanh sự với hắn, thấy ta chỉ tay về cô bé gái, hắn biến sắc mặt, lại nhận ra ta có thân pháp lạ kỳ, hắn hoảng sợ hơn, vội quăng cô bé xuống đường, giật cương lách ngựa vượt qua mặt ta chạy luôn.

Lão dừng lại, đặng hắng một tiếng rồi tiếp:

- Ta sợ cô bé bị hấn quăng chạp đường thọ thương nặng, nên bước đến bế nó lên. Bế nó xong, ta nhìn ra thì tiểu tử đó đã phi ngựa mất dạng. Ta không thể đuổi theo hấn, bởi tình trạng của cô bé rất nguy hại. Nó vừa thọ thương, vừa trúng độc, ta phải giải độc trị thương cho nó. Nó tỉnh lại rồi, dù còn yếu, cũng cố chạy về khu rừng đào này. Ta sợ nó chạy đi như vậy, thương thế sẽ bị chấn động nên vội điểm huyết cho nó ngủ vùi, rồi mang nó đến đây, để xem cho biết việc gì mà nó nằng nặc đòi đi cho được mới nghe. Ngờ đâu, lại gặp cái người!

Thốt xong, lão hoành tay nâng bé gái sau lưng, từ từ đưa nó ra phía trước.

Triển Mộng Bạch trông thấy đứa bé, vụt kêu lên:

- Linh Linh!

Lão nhân hướng sang chàng hỏi:

- Cô bé cứ nhắc đến thúc thúc của nó mãi, có phải người là thúc thúc của nó chẳng? Ta xem người được lắm đó, cái tướng của người đâu phải là tướng của một kẻ bại hoại?

Triển Mộng Bạch vừa gật đầu, nhận mình là thúc thúc của Cung Linh Linh, vừa bước vội đến nó.

Tiêu Phi Vũ mỉm cười thốt:

- Lão nhân gia có mắt tinh đời quá chừng! Nhìn thoáng qua hấn, là biết ngay hấn chẳng phải là kẻ bại hoại.

Lão nhân cười vang:

- Hay chưa! Hay chưa! Người là một tiểu đầu man rợ, quen thói ngang tàng, đã học được ở đâu cái lối nhận xét nam nhân như thế chứ? Người từng cho rằng nam nhân là những hình đá, hình gỗ kia mà? Người từng lên án bọn nam nhân là thô lỗ, cộc cằn, què mùa hôi hám kia mà?

Tiêu Phi Vũ đỏ mặt lên.

Lão nhân lại reo:

- Hay chưa! Hay chưa! Người học ở đâu cái lối đỏ mặt đó? Thì ra bây giờ, người có thêm nhiều cái hay quá!

Lão nhân đưa Cung Linh Linh từ phía sau lưng ra phía trước, song lão vẫn còn giữ nó trong lòng.

Triển Mộng Bạch thấy nó ngủ trong vòng tay của lão nhân, an tịnh, thư thái, hơi thở đều đều, thần sắc có phần nào hồng hào như một người chưa hề thọ thương, chưa hề trúng độc, chàng nghe khoan khoái vô cùng.

Hoa Sơn Tam Oanh len lén đưa mắt nhìn nhau, đoạn cùng nghiêng mình thốt:

- Giả như lão nhân gia không có điều chi phân phó, chị em tôi xin bái từ lão nhân gia vậy.

Lão nhân gật đầu:

- Được! Được! Các người cứ về, song nhớ là thỉnh thoảng đến Sớm Âm, xem qua một tý, có kẻ nào mò đến phá khuấy chăng.

Hoa Sơn Tam Oanh vâng một tiếng, toan ly khai.

Nhưng Tiêu Phi Vũ cười lạnh, nói:

- Các người ngang nhiên rời đi như vậy à?

Hoa Sơn Tam Oanh cùng đưa mắt nhìn nhau.

Cả ba dừng chân lại, bối rối vô cùng. Bối rối vì họ đã lâm lẩn một cách đáng tiếc, chứ chẳng phải vì sợ.

Con nhà võ, dù biết rằng mình chạm trán với kẻ trên tài cũng chẳng bao giờ sợ.

Bối sợ là mất nhân cách.

Họ bối rối, vì họ quý, họ sợ là sợ lẽ phải thôi.

Lão nhân cười nhẹ hỏi:

- Sao người không để cho ba nàng ấy ra về?

Tiêu Phi Vũ trầm giọng:

- Họ nghi oan cho tôi, họ làm khó dễ tôi đủ điều, nếu không, nếu họ không...

Nàng nhìn sang Triển Mộng Bạch, vụt nín lặng, bỏ lửng câu nói.

Triển Mộng Bạch biết rõ tại sao nàng nín nạng.

Chàng cảm kích vô cùng. Trong trường hợp của chàng, nếu được ngoại nhân xét và hiểu cho, thì còn gì bằng?

Từ bao lâu nay, chàng ăn chua, uống xót, oan chồng oan, nhục nổi nhục, bây giờ thì oan tiêu, nhục tan, chàng nghe như những chua xót đó ngọt dịu làm sao!

Nàng nhìn chàng, chàng nhìn nàng, nàng thông cảm, chàng khích động, bốn mắt nhìn nhau một lúc.

Rồi nàng cúi đầu, ngoan ngoãn như một thiếu nữ dịu hiền.

Cho đến bây giờ, từ lúc nàng mở mắt chào đời, nàng mới có cái sắc thái nữ nhân!

Lão nhân cười lớn, vỗ tay:

- Các con chim oanh kia, bây giờ chim có thể vỗ cánh được rồi đó! Bay đi! bay mà tìm về tổ ấm!

Hoa Sơn Tam Oanh nghiêng mình, cúi đầu chào lượt nữa, đoạn phi thân ly khai rừng đào.

Lão nhân vươn chiếc đũa, gõ đầu đũa lên vai Triển Mộng Bạch, cười hì hì, hỏi:

- Tiểu tử có thủ đoạn đó, ta hỏi người, chứ người dùng phương pháp gì, tẩy não được cái cô bé ngang ngạnh đó, biến nó trở thành một thiếu nữ ngoan ngoãn, thức thời, thức vụ, thức nhân?

Triển Mộng Bạch đỏ mặt.

Tiêu Phi Vũ nũng nịu, hờn dỗi:

- Lão nhân gia không chịu hỏi người ta là ai, cứ nói gì gì đâu, làm cho tôi thẹn chết đây này!

Lão nhân lại cười:

- Hấn là ai? Người biết chứ?

Tiêu Phi Vũ vẫn như thường:

- Hấn là ai? Sao lão nhân gia không hỏi ngay hấn? Hấn là một thiếu niên, con của nữ nhân mà lão nhân gia cho rằng tốt nhất trên đời đó!

Lão nhân biến sắc, trầm giọng:

- Hấn là ai?

Qua câu hỏi gồm ba tiếng đó, lão nhân hoàn toàn biến đổi thành một con người khác, hoàn toàn khác lạ với lão nhân lúc mới đến đây.

Lão càng khẩn trương, Tiêu Phi Vũ càng giải đãi, cốt gây một kích thích mãnh liệt nơi lão.

Nàng không đáp ngay câu hỏi gồm ba tiếng gọn của lão, trái lại, hướng qua Triển Mộng Bạch, thốt:

- Tiểu sư bá của ta, tánh tình cổ quái lắm, không ai chịu nổi. Nhưng riêng đối với mẫu thân người, thì sư bá lại rất tốt. Chắc người muốn biết danh hiệu của lão nhân gia? Danh hiệu đó là Mạc Vong Ngã! Người có nghe nói đến danh hiệu đó lần nào chưa?

Triển Mộng Bạch giật mình.

Chàng nhớ lại ngày nào, mẫu thân hấp hối nhìn chàng với đôi mắt trù mến, bà định nói rất nhiều với chàng, song bà chẳng nói chi cả, rồi bà tắt thở.

Bà tắt thở, không một di ngôn, nhưng trong chiếc hộp của bà, có một manh giấy, dặn dò chàng những điều cần thiết.

Trong những điều dặn dò đó, có một đoạn liên quan đến lão nhân trước mặt.

Mẫu thân chàng dặn:

- ...Đến Hoa Sơn, về phía Sơn Âm, tìm một người có cái danh hiệu là Mạc Vong Ngã, con đến đó rồi, cứ gọi cái danh hiệu đó, gọi to, tự nhiên vị lão nhân ấy sẽ ra mặt gặp con. Vị lão nhân ấy sẽ đưa con đi đến một địa phương thần bí...

Chàng ngẩng mặt lên, nhìn lão nhân.

Lúc đó, thần sắc của lão nhân biến đổi phi thường. Thần sắc đó, nghiêm trọng cực độ, trái hẳn với vẻ vui tươi lúc lão mới đến.

Tiêu Phi Vũ không lưu ý đến trạng thái của lão nhân lần Triển Mộng Bạch.

Nàng cười hì hì, tiếp:

- Lão nhân gia muốn gặp dì bà, cứ bảo hấn, hấn sẽ đưa cho đến nơi, cho gặp mặt...

Nhưng lão nhân trầm buồn thốt:

- Dì ba của người mất rồi, còn đâu mà tìm?

Tiêu Phi Vũ giật bắn mình, như vừa bị tiếng sét đánh ngang đầu.

Nàng nhìn sang Triển Mộng Bạch, run run giọng hỏi:

- Thật... vậy chăng?

Triển Mộng Bạch gật đầu.

Tiêu Phi Vũ sững sờ.

Lâu lắm, nàng để hai dòng lệ thấm từ từ trào ra nơi khóe mắt, buông lời oán trách:

- Sao người... không nói sớm cho ta biết?

Những giọt lệ đó, những lời oán trách đó, cộng với thần sắc của nàng, chứng minh rõ rệt tình cảm sâu đậm của nàng đối với mẫu thân Triển Mộng Bạch, tức là người dì ba của nàng!

Biết được điều đó rồi, Triển Mộng Bạch hết sức đau buồn, và dĩ nhiên chàng có hối hận về ngôn từ cử động đối với nàng trong thời gian qua...

Chàng cũng khóc.

Mạc Vong Ngã bước tới cạnh Triển Mộng Bạch, từ từ buông từng tiếng:

- Thế người là con trai của Triển Hóa Vũ?

Triển Mộng Bạch cúi đầu:

- Chính văn sanh!

Ngờ đâu, Mạc Vong Ngã bất thành linh dùng cối điều đánh vào huyệt Tướng Đài, giữa ngực và bụng.

Vừa đánh vào đó, lão nhân vừa cười lạnh.

Tiêu Phi Vũ hãi hùng, hấp tấp hỏi:

- Lão nhân gia làm gì thế?

Mạc Vong Ngã lạnh lùng:

- Hắn là một kẻ không thành thật, chuyên lừa dối đời.

Tiêu Phi Vũ sững sốt:

- Một kẻ dối trá? Hắn dối trá với ai? Hắn dối trá về việc gì?

Mạc Vong Ngã hừ một tiếng:

- Con trai của dì ba người và Triển Hóa Vũ mấy hôm trước đã đến tận Hoa Sơn tìm ta, báo tin với ta là dì ba người đã mất rồi. Trước khi nhắm mắt, dì ba người có dặn dò hắn đến tận Hoa Sơn tìm gặp ta. Ta đã đưa hắn đến gặp gia gia người và gia gia người đang chuẩn bị truyền thọ cho hắn những gì có thể truyền. Phần ta thì nghe rằng người và Tín Hoa đã rời sơn cốc, ngao du khắp sông hồ, ta liền từ biệt gia gia người, ra đi tìm các người. Nghe nói các người đang gây náo động tại Giang Nam, sau người lại đến Thái Hồ. Dọc đường người gặp tiểu tử này mạo nhận là con của Triển Hóa Vũ lừa người, rồi lừa cả ta. Cho nên ta phải giáo huấn hắn một lần, để hắn từ nay chừa bỏ cái tánh dối trá.

Tiêu Phi Vũ kinh hãi, cố biện bạch cho Triển Mộng Bạch:

- Biết đâu cái gã đến tìm lão nhân gia lại chẳng là người giả mạo?

Mạc Vong Ngã cười lạnh:

- Trên đời này, có bao nhiêu người biết danh hiệu ta? Trên đời này, có mấy kẻ biết ta ở địa phương nào và làm sao tìm đến tận chỗ ta ở, gặp mặt ta? Huống chi, làm gì có người biết dì ba người chết trong trường hợp nào? Huống chi gã ấy lại biết quá rành về Triển Hóa Vũ? Gia dĩ, gã lại khôi ngô, tuấn tú, thông minh, hòa dịu. Con người như vậy không thể là giả được!

Bị điểm huyệt, Triển Mộng Bạch vẫn còn nghe được, chàng nghe rõ ràng, không sót một tiếng những gì Mạc Vong Ngã đã thốt.

Chàng hết sức phẫn nộ, lẫn kinh ngạc, thầm nghĩ:

- Thiếu niên mạo nhận ta là ai? Tại sao hắn biết được mọi bí mật của ta? Mà tại sao hắn lại giả mạo ta?

Tự nói, để mà hỏi lấy chàng, chứ làm gì chàng có giải đáp cho cái điều chàng muốn biết? Chàng không hiểu nổi thiếu niên đó là ai, tự nhiên chàng không biết luôn dụng ý của hắn khi giả mạo chàng.

Tiêu Phi Vũ sững sờ một lúc lâu, đoạn thở dài mấy tiếng, rồi từ từ thốt:

- Tạm chấp nhận cái việc hắn là giả, song hắn chẳng có làm điều chi bại hoại, lão nhân gia nên buông tha cho hắn đi.

Mạc Vong Ngã nhìn sững Tiêu Phi Vũ một lúc, đoạn đưa Cung Linh Linh qua tay nàng, từ từ móc thuốc ra, lấy thuốc nhồi vào cối điếu, bật lửa, rút khói.

Lão ung dung quá, thư thả quá, Tiêu Phi Vũ hết sức kinh ngạc, thấp giọng hỏi:

- Lão nhân gia có ý tứ gì?

Bỗng nàng nhận thức ra, có điều gì làm cho nàng phải quan tâm đến, rồi nàng cúi đầu, nhìn xuống đất...

Mạc Vong Ngã phun ra một đợt khói, khói biến thành mũi tên bắn sang Triển Mộng Bạch, trúng vào khoảng dưới yết hầu, tuy còn bất động, chàng vẫn nói được.

Lão nhân đã cởi mở một huyết đạo cho chàng đối thoại, hắn lão sẽ hỏi cung chàng.

Và lão hỏi thật sự:

- Người hãy cho ta biết thực sự người là ai?

Triển Mộng Bạch cười lạnh không đáp.

Mạc Vong Ngã nổi giận, gằn từng tiếng:

- Người không nói?

Lão phun ra một đợt khói nữa, khói biến thành tên, tên bắn vào mình Triển Mộng Bạch.

Tên không đâm thủng thịt da, song chàng nghe như có cái gì rất nóng chạm vào mình, làm chàng khó chịu vô cùng.

Tên khói bắn ra quá nhiều, làm chàng khó chịu nhiều, mồ hôi đổ ra ướt đầu, ướt mặt.

Nhưng chàng vẫn không nói, cố cắn răng chịu đựng sự hành hạ do lão nhân thi thố trên thân thể chàng.

Cắn răng, vừa để chịu đựng, vừa ngậm miệng luôn.

Tiêu Phi Vũ vừa thương xót, vừa lo sợ, vừa khấn cấp, nhìn chàng thở dài hỏi:

- Sao người không chịu nói? Tự làm khổ chi thế?

Triển Mộng Bạch bật cười cuồng dại, cười như sợ rằng dứt cười là vĩnh viễn chẳng còn dịp để cười, chẳng còn hơi sức để cười.

Cười một lúc lâu, đoạn thốt, giọng chàng đượm hận và chua, nghe như than như oán:

- Nói để làm gì? Nói rồi có ai mà tin chẳng? Không nói là hơn!

Tiêu Phi Vũ khuyến khích:

- Người hãy tìm một chứng cứ, chứng minh rằng...

Triển Mộng Bạch cảm hờn:

- Tại hạ là tại hạ, cô nương là cô nương, nếu người nào đó chẳng tin cô nương là Tiêu Phi Vũ, cô nương có thừa công sức thời giờ chạy đi tìm chứng cứ chẳng? Cô nương có thích làm như vậy chẳng? Và nếu trong đời này, có độ mười người không tin cô nương là Tiêu Phi Vũ, cô nương sẽ dành trọn kiếp sống để làm cái việc chứng minh chẳng?

Tiêu Phi Vũ ngây người, trố mắt nhìn chàng.

Chàng nói rất đúng. Mới đây, bọn Hoa Sơn Tam Oanh nhất định không tin nàng là Tiêu Phi Vũ, nàng phân trần, biện bạch, gào thét, rồi đánh nhau, cũng chẳng ai tin nàng là Tiêu Phi Vũ.

Nhưng nàng đâu có tìm chứng cứ để chứng minh nàng là Tiêu Phi Vũ, chứ chẳng phải là Liễu Dạm Yên?

Huống chi, cái chứng cứ đó, nàng có cần gì tìm đâu xa? Song phương đều là nữ nhân, giả như nàng cứ để cho người ta khám, người ta sẽ rõ sự thật, và như vậy đã tránh được bao nhiêu phiền phức?

Và biết đâu, tất cả vỡ lẽ ra rồi, cùng hiệp sức nhau, tìm Liễu Dạm Yên, rất có thể Liễu Dạm Yên bị họ bắt được?

Nàng không tìm chứng cứ, vì tánh nàng quật cường.

Bây giờ, nàng bảo chàng tìm chứng cứ nhưng chàng không làm bởi chàng cho là vô lý.

Nàng sống sờ, rồi hoài nghi tự hỏi:

- Ta nghi oan cho hấn một lần nữa chẳng?

Mạc Vong Ngã quắc mắt lạnh lùng nhìn chàng trầm giọng:

- Người quật cường lắm đó!

Niềm oán hận dâng lên, tràn ngập tâm tư, Triển Mộng Bạch ngẩng mặt nhìn trời, thở dài mấy tiếng đoạn thốt:

- Một đời tại hạ, chẳng còn gì cả, giờ đây, đến cái tên cũng mất nốt! Tên người, có ai đoạt được? Thế mà vẫn bị người đoạt như thường! Tuy nhiên dù mất hết, tại hạ vẫn giữ lại một cái gì, và cái đó là tánh quật cường! Tiền bối có thể đoạt tên họ, tự do, danh dự, luôn cả tánh mạng của tại hạ, chứ cái tánh quật cường đó, nhất định tiền bối không đoạt nổi! Trời cũng chẳng đoạt được cái tánh quật cường của tại hạ, tiền bối hãy hiểu như vậy!

Tiêu Phi Vũ nghe câu đó, khích động vô cùng.

Mạc Vong Ngã cau mày.

Bỗng một tràng cười vang lên như sấm, từ đâu đó dội đến cục trường:

- Hay! Một nam tử quật cường như thế, đáng phục thay!

Câu nói vừa dứt, một bóng người từ trong khu rừng lao vút đến.

Người đó, chẳng rõ có mặt từ lúc nào trong khu rừng đào, có nghe trọn câu chuyện hay chẳng? Xuất hiện ra như từ ngang trời đáp xuống.

Người đó là một tăng nhân, lưng đeo hồ lô, thân vóc mập lớn.

Triển Mộng Bạch nhìn thoáng qua nhà sư, nhận ra ngay chính là người chàng đã gặp ngày đó tại Mạc Can Sơn cùng Đỗ Vân Thiên đính ước một cuộc hậu hội để thanh toán những gì đọng lại giữa họ thuở xa xưa.

Đứng cạnh Mạc Vong Ngã, nhà sư cao hơn lão độ ba thước.

Nhà sư xuất hiện, như Cự Linh Thần, những ai có thân hình hộ pháp, đừng tưởng mình là to lớn, nếu đem so với nhà sư.

Mạc Vong Ngã cau mày, rồi bật cười lớn:

- Tưởng ai! Thì ra người! Người mập, người to như thế, đi đứng phải cản gió nhiều, ta cứ nghĩ ra người đã trúng gió mà chết ở đâu rồi chứ! Thế ra người còn sống, và còn sống thì nơi nào khác lại chẳng đi, mà lại đến nơi đây? Người đến để làm gì?

Hòa thượng mập cười vang:

- Cái lão này, tự mình mà cũng quên mất mình là ai, nhưng còn nhớ được kẻ xuất gia, thế cũng lạ! Lạ thật

Lão đưa mắt nhìn Mạc Vong Ngã, từ đầu đến chân, đoạn tiếp tục cười, tiếp tục thốt:

- Lâu năm không gặp, ta cứ tưởng thời gian đã mài dũa cái xác thân của người phải tiêu mòn, ngờ đâu, gặp lại người, ta phải nhìn nhận là người có phong độ hơn xưa đấy! Nghĩ cũng lạ! Lạ thật, một con người không hề bị ảnh hưởng của thời gian, một con người giữ được cái hình hài giữa cơn lốc đào thải của thời gian!

Mạc Vong Ngã cười lớn như thường:

- Hay! Hay! Có lẽ ta sắp trúng độc rồi đây! Gặp người, có khác nào bị hạ độc?

Xoay qua Tiêu Phi Vũ, lão nhân tiếp:

- Giả như người bị cái lão hòa thượng này mắng, càng mắng nặng lại càng vô sự, chứ một khi lão tăng bốc ai rồi, thì nhất định là người đó phải bị lão phiền nhiễu! Lão phiền nhiễu bằng cách yêu cầu người hoặc việc này, hoặc việc khác, chẳng biết là việc gì, song nhất định là phải có việc. Người lên trời, xuống đất, cũng chẳng tránh được bị lão phiền nhiễu!

Hòa thượng mập cười vang:

- Lão huynh đúng là tri kỷ của bản tăng đó!

Mạc Vong Ngã thốt:

- Trong võ lâm, người ta gọi người là Vạn Lý Hành Không Thiên Mã Chưởng, chứ riêng ta thì ta phải gọi người là Vạn Lý Cao Không Bạt Mã Chưởng.

Đoạn lão hỏi:

- Thế cái lão Bạt Mã hòa thượng kia, hôm nay đến đây muốn nhờ ta làm việc gì?

Thiên Mã tăng nhân!

Triển Mộng Bạch nghe nói đến danh hiệu đó, giật mình, nhếch nhếch cười khổ, thầm nghĩ:

- Lại thêm một người trong số Thất Đại Danh Nhân! Sao ta có cái duyên gặp những bậc kỳ tài thế? Tuy nhiên, chẳng biết cái duyên đó mang lại cho ta may hay rủi?

Thiên Mã hòa thượng đưa tay chỉ Triển Mộng Bạch đáp:

- Lão huynh yên trí, bản tăng không yêu cầu việc chi khó khăn đâu. Bất quá, lão huynh chấp thuận cho bản tăng mang tiểu tử đó theo bản tăng thôi!

Mạc Vong Ngã lấy làm lạ:

- Người nhận ra hấn?

Thiên Mã hòa thượng lắc đầu:

- Bản tăng không hề quen biết hấn.

Mạc Vong Ngã cau mày:

- Đã không quen biết, thì đòi mang hấn theo để làm gì?

Triển Mộng Bạch hết sức kinh ngạc. Chính chàng cũng chẳng hiểu hòa thượng bắt chàng theo lão để làm gì?

Thiên Mã hòa thượng thốt:

- Bản tăng có một việc vô cùng trọng yếu, trong thiên hạ, ngoài tiểu tử ra, chẳng còn một ai làm được cái việc đó cho bản tăng!

Mạc Vong Ngã càng lấy làm lạ, hỏi:

- Việc gì trọng yếu thế?

Thiên Mã hòa thượng lắc đầu:

- Không nói được đâu lão huynh, xin lão huynh thứ cho. Bởi việc đó hết sức bí mật.

Mạc Vong Ngã cau mày, trầm ngâm một lúc lâu.

Bỗng lão quát lên:

- Ai?

Liền theo tiếng quát, lão phun ra một đợt khói, khói biến thành tên, bắn vút về phía rừng.

Hoa đào, lá đào rơi rụng tơi bời. Nơi đó, có hai người đang đứng, đầu cúi thấp.

Hai người đó, một già một trẻ, hai người đó không ai khác hơn là cha con Phương Tân và Phương Dật.

Tiêu Phi Vũ trở mắt:

- Hai người từ đâu đến?

Hai cha con họ Phương chẳng dám lên tiếng.

Thiên Mã hòa thượng mỉm cười thốt:

- Hai người đó cùng đi với bản tăng.

Thì ra Thiên Mã hòa thượng đang truy tầm lá Bạch Bối Kỳ, gặp cha con họ Phương, đúng lúc cha con họ Phương đi theo Phương Cự Mộc đưa đường cho Cung Cẩm Bạc đến gặp Tiểu Hoa tại ngôi đạo quán. Họ thừa lúc Cung Cẩm Bạc gây đại náo, lén trốn đi.

Trốn đi rồi, họ gặp Thiên Mã hòa thượng.

Qua cuộc gặp gỡ đó, Thiên Mã hòa thượng được cha con họ Phương cho biết là Tần Vô Thiện đã chết rồi, và lá Bạch Bối Kỳ về tay Triển Mộng Bạch.

Thiên Mã hòa thượng liền dẫn hai cha con họ Phương đi tìm chàng.

Dọc đường họ bị Mạc Vong Ngã chặn Thiên Xảo Tinh Tôn Ngọc Phật, rồi chạy về khu rừng đào.

Họ cấp tốc chạy theo, nhưng hai cha con họ Phương không dám vào, chỉ để một mình Thiên Mã hòa thượng ra mặt, còn họ thì nấp gần đó, xem động tịnh.

Ngờ đâu họ bị Mạc Vong Ngã phát hiện.

Thiên Mã hòa thượng mỉm cười, hướng sang Triển Mộng Bạch hỏi:

- Chắc người đã hiểu bản tạng tìm người để làm gì rồi chứ?

Triển Mộng Bạch cười lạnh:

- Tại hạ với lão sư vốn không quen biết, xin lão sư đừng gánh vác việc người.

Chàng đương nhiên là phải hiểu lý do của Thiên Mã hòa thượng yêu cầu Mạc Vong Ngã chấp thuận cho hòa thượng mang chàng đi.

Cha con họ Phương đứng xa xa kia, nhìn thấy họ là chàng nhớ đến sự tình ngày trước tại Mac Can Sơn.

Thiên Mã hòa thượng trở mặt:

- Bản tạng cứu người, sao người lại bảo bản tạng đừng gánh vác việc người?

Triển Mộng Bạch không buồn nói nhiều, nhắm đôi mắt, buông tiếng uể oải:

- Mời lão sư đi nơi khác!

Thiên Mã hòa thượng mỉm cười:

- Nếu bản tạng bỏ đi, thì người sẽ chết vì khói thuốc của lão già kia. Ha ha! Đi thế nào được? Bản tạng phải cứu người, mới trọn cái đạo từ bi chứ? Mới sáng tỏ cái lẽ cứu nhân độ thế chứ!

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Cho lão sư biết, dù tại hạ có chết cũng chẳng hề đáp ứng cái việc của lão sư đâu, đừng nuôi mộng! Lão sư hãy đi đi! Lão sư có nói mãi cũng vô ích.

Thiên Mã hòa thượng nhìn sững chàng:

- Người có biết tại sao bản tạng đến đây tìm người? Người biết bản tạng nhờ người làm việc gì?

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng, gần giọng:

- Biết rõ lắm!

Thiên Mã hòa thượng biến sắc:

- Người không đáp ứng?

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Tại hạ đã tuyên bố rồi!

Thiên Mã hòa thượng nổi giận:

- Người không đáp ứng, ta muốn người đáp ứng! Người phải đáp ứng!

Lão bước tới, đưa cao bàn tay to hơn chiếc bánh xèo, bàn tay đó sè năm ngón chụp xuống như chiếc nón khổng lồ.

Nhưng Mạc Vong Ngã cũng lướt tới, đưa chiếc diều ra, cỡi diều hứng bên dưới bàn tay.

Nếu Thiên Mã hòa thượng chụp xuống, thay vì chụp vào đầu Triển Mộng Bạch, hẳn phải chụp phải chiếc cối điếu, thuốc cối đang cháy, cối phải nóng.

Thiên Mã hòa thượng biến sắc, rút tay về, trong khi Mạc Vong Ngã đã đến trước mặt Triển Mộng Bạch, đưa lưng về chàng, mặt hướng sang hòa thượng.

Hòa thượng cao giọng hỏi:

- Lão huynh làm gì thế?

Mạc Vong Ngã cười lạnh:

- Có lời, cứ nói, có việc, cứ bàn, tại sao chưa nói, chưa bàn, lại toan động thủ? Như vậy còn thể thống gì nữa?

Thiên Mã hòa thượng sững sờ, lặng thinh mấy phút rồi hoành tay ra sau lưng, lấy chiếc hồ lô, nghiêng miệng nốc ừng ực.

Nốc mấy hơi, hòa thượng hỏi:

- Đợi ta suy nghĩ một lúc xem sao!

Cả hai, một rít khói thuốc, một nốc rượu, đối diện nhau, chẳng nói gì với ai, xem thì họ rất ung dung, thư thái, nhưng bên trong ai cũng khẩn trương.

Bỗng Mạc Vong Ngã điểm nhẹ một nụ cười, phun ra một đợt khói thốt:

- Ngày nay, võ công của người tiến bộ khá lắm đó, song người vẫn chưa phải là đối thủ của ta đâu.

Thiên Mã hòa thượng lại nốc thêm mấy ngụm rượu, đoạn cười lạnh hỏi:

- Nếu chưa là đối thủ của lão huynh thì bần tăng phải làm sao?

Mạc Vong Ngã đáp:

- Theo ta thì, người nên đi đi! Đi là hơn!

Thiên Mã hòa thượng lại cười lạnh, rồi đưa tay chụp con hạc khói.

Hạc bằng khói thuốc, lão chụp làm sao được? Nếu bàn tay của lão chạm vào khói, khói phải tan!

Nhưng không, khói lửng lờ lờ, lơ lửng trước mắt lão, thế mà lão vừa chụp, hạc khói như kết tinh lại, thanh hạc có thể chết thật sự, lão cầm hạc khói nơi tay thốt:

- Có rượu ngon, phải có mỗi nhấm, con hạc này dùng làm mỗi nhâm rượu cũng được đấy!

Lão đưa con hạc khói lên, cắn một miếng nơi ức của nó, nhai như nhai một miếng thịt thật, tiếng nhai nghe rõ ràng, rồi lão nuốt xem ngon miệng lắm.

Nuốt xong miếng thịt hạc khói, lão lại nốc rượu, lần này thì lão nốc rượu thật của lão.

Luyện nội công đạt đến cái mức ngưng tụ hư không thành một vật hữu hình, tuy rằng vô thể chất, thiết tưởng cũng phải mất nhiều năm tu luyện lắm và cái tài đó, quả thật hy hữu trên đời.

Mạc Vong Ngã bật cười:

- Đốt đàn, nướng hạc, là việc làm hoại đức, sao người lại làm?

Thiên Mã hòa thượng chưa kịp nói gì, từ bên ngoài rừng đào, có giọng nói đượm ai oán vọng vào:

- Họ khinh khi con lắm, họ không xem con ra gì...

Âm thanh rất yếu, chứng tỏ người vừa thốt là một nữ nhân.

Tiếp theo đó một giọng già vang lên:

- Đừng khóc con! Có gia gia đây! Gia gia sẽ giải quyết cho con mọi việc, đúng theo ý con muốn...

Mọi người cùng nhìn ra hướng có cuộc đối thoại vừa vang lên.

Một thiếu nữ vận áo xanh, có đôi mắt sáng, nắm tay một lão nhân đi vào.

Lão nhân ốm vóc, song tinh thần còn quắc thước lắm.

Thiên Mã hòa thượng thở ra mấy hơi dài, kêu lên:

- Người cũng đến đây nữa ư?

Lão nhân chính là Đỗ Vân Thiên và thiếu nữ hiển nhiên là Đỗ Quyên.

Từ ngày lạc mất đứa con cưng, Đỗ Vân Thiên đi khắp nơi tìm nàng, đêm vừa qua, đến khu rừng đào, bất ngờ lại gặp nàng từ trong rừng chạy ra, nàng kể lể sự tình, nên lão cùng nàng trở lại đây tìm Triển Mộng Bạch.

Thấy Thiên Mã hòa thượng, Đỗ Vân Thiên ngạc nhiên vô cùng. Nhưng rồi lão lấy lại bình tĩnh, mỉm cười thốt:

- Thì ra đại sư cũng có mặt tại đây!

Lão nhìn qua Triển Mộng Bạch, suy theo dáng vẻ của mọi người, đoán được phần nào sự việc đang diễn tiến, thoáng biến sắc mặt hỏi:

- Vị lão đệ của lão phu đắc tội với đại sư như thế nào?

Thiên Mã hòa thượng bật cười ha hả:

- Làm gì có việc đó?

Mạc Vong Ngã lạnh lùng cất tiếng:

- Hấn chỉ đắc tội với lão phu thôi!

Đỗ Vân Thiên nhìn chiếc điều khổng lồ của Mạc Vong Ngã một lúc, trầm ngâm hỏi:

- Các hạ có phải là Yên Hạc lão nhân?

Mạc Vong Ngã vẫn lạnh lùng:

- Nhân lực của ngươi khá lắm đó.

Đỗ Vân Thiên tiếp:

- Tại hạ là Đỗ Vân Thiên, vị thiếu niên kia là lão đệ của tại hạ, đã làm gì đến nỗi phải đắc tội với các hạ?

Mạc Vong Ngã hừ một tiếng:

- Người muốn chính ta đáp lời người, hay thiếu niên đó giải thích?

Đỗ Vân Thiên nắm chặt đôi tay, trong tay lão còn có bàn tay của Đỗ Quyên, lão sợ nàng chạy vụt đến Triển Mộng Bạch. Trong trường hợp này, nếu để cho nàng làm như vậy thì bất tiện biết bao!

Lão thốt:

- Chẳng dám...

Lão chưa dứt lời, Mạc Vong Ngã bật cười ha hả:

- Không ngờ một thiếu niên như vậy, mà làm xao động đến hai nhân vật trong Thất Đại Danh Nhân cùng một lúc! Và cả hai cùng cương quyết bắt hãn theo mình!

Đảo mắt nhìn quanh, rồi hướng về Triển Mộng Bạch, Mạc Vong Ngã hỏi:

- Giả như bây giờ ta để cho người tự do, người muốn đi theo vị nào?

Tuy có võ công tuyệt đỉnh, Mạc Vong Ngã không muốn vì một việc nhỏ mọn sanh ra cuộc tranh chấp với hai vị trong Thất Đại Danh Nhân.

Do đó lão mới hỏi Triển Mộng Bạch như vậy, và lão sẵn sàng để cho chàng tự do đi theo người nào mà chàng thích.

Ngờ đâu Triển Mộng Bạch cười lạnh đáp:

- Tại hạ không quen không biết ai trong hai vị đó. Tiền bối cứ bảo họ đi đi, tại hạ chẳng theo ai đâu! Lý do gì tại hạ theo họ chứ?

Mạc Vong Ngã kinh ngạc.

Lão không biết giải quyết làm sao, vội nhìn về phía hậu gọi:

- Phi Vũ! Thực sự thiếu niên này...

Nhưng, Tiêu Phi Vũ đã biến đâu mất dạng.

Thì ra, Tiêu Phi Vũ trông tình hình đó, tin chắc là Triển Mộng Bạch hàm oan một lần nữa.

Muốn chứng minh là chàng hàm oan, nàng phải nắm một chứng cứ và nàng nghĩ ngay đến Phương Cự Mộc.

Nàng không do dự, trở vào nhà, đi tìm Phương Cự Mộc.

Vào đại sảnh, nàng tìm dễ dàng vọng cửa bí mật, qua vọng cửa đó, theo địa đạo đi tới, cuối cùng nàng cũng đến nơi.

Cảnh tượng trước mắt làm nàng hết sức hãi hùng.

Nhưng, Phương Cự Mộc còn thoi thóp thở, chưa chết hẳn.

Nàng lấy trong mình ra một viên thuốc quý, nhét vội vào miệng Phương Cự Mộc.

Thuốc đó, không phải dùng để trị độc, song người nào trúng độc sắp chết, uống thứ thuốc của nàng, có thể sống thêm mấy khắc nữa.

Nàng chỉ cần Phương Cự Mộc tỉnh lại trong mấy phút thôi, đủ cho nàng nhờ hãn chứng minh lai lịch của Triển Mộng Bạch.

Còn như cái việc chữa trị cho hãn, sau này hẵng hay.

Không lâu lắm, Phương Cự Mộc mở ra một búng nước xanh xanh, rồi dần dần tỉnh lại.

Một tay nắm Cung Linh Linh do Mạc Vong Ngã giao cho nàng trước đó, tay kia nắm Phương Cự Mộc, chạy nhanh ra ngoài, rồi chỉ tay về phía Triển Mộng Bạch, hỏi gấp:

- Thiếu niên đó có đúng là con trai của dì ba chăng?

Phương Cự Mộc gật đầu:

- Tiểu nhân thấy y và Tiêu Tam phu nhân cùng đi với nhau. Tam phu nhân có nói về y, cho tiểu nhân biết, song trong những câu đối đáp giữa phu nhân và y, tiểu nhân quả quyết y là con của Tam phu nhân. Thái độ của y đối với Tam phu nhân, là một bằng chứng rõ rệt hơn sự thừa nhận.

Tiêu Phi Vũ gọi lớn:

- Tiểu sư bá ơi! Hắn chính là Triển Mộng Bạch đó, hắn không phải là kẻ giả mạo đâu...

Lúc đó, ba cao thủ thượng thặng đang bao quanh Triển Mộng Bạch.

Thiên Mã hòa thượng thốt:

- Thiếu niên đó có quan hệ khăng thiết đối với bản tăng, bằng mọi giá, bản tăng phải bắt hắn đi theo mới được.

Đỗ Vân Thiên cao giọng:

- Hôm nay, nếu lão phu không cứu thoát được thiếu niên đó, thì chắc chắn lão phu phải hối hận suốt đời. Cho nên, lão phu thà chịu đắc tội với hai vị, nhất định phải mang hắn đi.

Vừa lúc đó, Tiêu Phi Vũ cất tiếng gọi Mạc Vong Ngã.

Lão dựng cao đôi màu, quát:

- Hai người không ai được mang hắn đi đâu cả!

Đỗ Vân Thiên và Thiên Mã hòa thượng cùng hừ lên một tiếng, cùng hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Phi Vũ đã ra đến cục trường, nàng đẩy Phương Cự Mộc tới trước, cho mọi người trông thấy, đoạn thốt:

- Phương Cự Mộc là một chứng nhân! Tiểu sư bá có thể tin hắn!

Phương Tân, Phương Dật đứng xa xa, biết là tình hình sẽ trở nên nghiêm trọng, thế nào cũng có cuộc ác chiến xảy ra giữa ba nhân vật thượng đỉnh, cha con lão tài năng gì lại dám chen vào? Đã không dám chen vào thì còn đứng đó làm gì cho mang họa lây?

Cả hai lảng lạng chuẩn bị, vì không ai chú ý đến họ, nên chẳng một người nào hay biết.

Mạc Vong Ngã không nói gì thêm, cứ luôn miệng rít khói thuốc.

Thiên Mã hòa thượng cười lạnh, hỏi:

- Khói thuốc trong chiếc điếu kia, có gây thù oán gì với lão huynh mà lão huynh rít nó mãi, làm cho nó cuộn cuộn tuông ra như thế? Lão huynh nên dành lại một tý chứ, khi nào nói xong chuyện sẽ rít, mới còn mà rít!

Đỗ Vân Thiên trầm giọng:

- Còn hòa thượng, chẳng có liên quan gì đến Triển công tử, có nói gì đi nữa, cũng vô ích thôi, tốt hơn hết nên nín lặng, rút lui khỏi chỗ này!

Thiên Mã hòa thượng ngẩng mặt lên không, bật cười ha hả:

- Chứ người thì sao? Người có quen biết gì với hắn? Bất quá, người vì con gái say mê hắn, người định bắt hắn làm rể, có đúng vậy không?

Đỗ Vân Thiên trầm gương mặt, chưa kịp đáp. Mạc Vong Ngã mỉm cười, thốt:

- Ba người chúng ta, vốn quen nhau qua mấy mươi năm dài, có gì bất mãn nhau thì nên ôn tồn giải thích cho nhau nghe, cần chi phải sừng sộ mà mất cả thể thống của bậc trưởng thượng?

Đỗ Vân Thiên cười lạnh, thầm nghĩ:

- Làm gì ta có quen với lão, mà lão nói vậy chứ?

Nghĩ thế, chứ khi nào Đỗ Vân Thiên lại nói ra.

Mạc Vong Ngã tiếp:

- Cái việc ngày nay, chẳng phải chúng ta nói với nhau năm lời bảy lượt mà có thể giải quyết được. Mình cần phải thương lượng với nhau cho kỹ. Bình sinh ta không hề nói ngoa, các người nên hiểu như vậy, và ta thẳng thắn nói với các người, là các người ở đây đến lúc nào, ta cũng ở đây đến lúc đó. Các người rời đi, ta mới rời đi!

Đỗ Vân Thiên và Thiên Mã hòa thượng cùng nhìn nhau, cùng nghĩ như nhau:

- Thịnh danh của lão ta rất trọng trên giang hồ, chắc lão nói ra làm sao là giữ y làm vậy.

Lão chẳng dối trá đâu!

Cả hai gật đầu, chấp thuận một cuộc thương lượng.

Mạc Vong Ngã bật cười ha hả:

- Thế thì chúng ta đến cội đào kia, ngồi xuống mà đàm đạo!

Đỗ Vân Thiên và Thiên Mã hòa thượng bước về cội đào, Mạc Vong Ngã từ từ theo sau.

Đi ngang qua Tiêu Phi Vũ, Mạc Vong Ngã thấp giọng bảo:

- Hai cái lão ấy, chẳng phải tay vừa đâu, cứ để mặc ta ở lại ngăn chặn họ, còn người thì len lén đưa Triển Mộng Bạch rời ngay nơi này về cốc trước đi. Gã họ Triển đó, tánh tình cổ quái lắm, dọc đường người phải cẩn thận lưu ý đến hắn, đừng để hắn trốn đi.

Tiêu Phi Vũ gật đầu.

Mạc Vong Ngã lại tiếp:

- Rời khỏi nơi đây, người nên xuống thuyền ngay, người cần phải theo đường thủy, để tránh hai lão ấy. Đến Phiêu Dương, người dừng lại chờ ta một ngày, nếu qua một ngày mà ta không đến, người cứ về cốc luôn. Cứ yên tâm mà đi, việc gì ở đây, thì đã có ta.

Đỗ Vân Thiên vẫn giữ chặt tay con gái, tay lão nắm chặt tay nàng, song mắt thì nhìn Mạc Vong Ngã, theo dõi từng cử động của lão.

Mạc Vong Ngã cười lớn, thốt:

- Cái cô bé này ương ngạnh quá chừng, ta phải nói mãi nàng mới chịu đứng lại đây chờ ta!

Lão đưa chân quệt nhẹ ngang mình Triển Mộng Bạch.

Bao nhiêu huyết đạo bị điểm, đều được giải khai, song chàng cảm thấy mình yếu đi, không còn một điểm khí lực nào.

Mạc Vong Ngã khệnh khạng bước về phía Đỗ Vân Thiên và Thiên Mã hòa thượng, điểm một nụ cười, thốt:

- Hai người xem kìa, hoa đào đang lúc nở rộ, cảnh trí đẹp vô cùng...

Bổng, Thiên Mã hòa thượng hét lên:

- Chạy đi đâu?

Thì ra, Tiêu Phi Vũ tay nắm Cung Linh Linh, tay kia nắm Triển Mộng Bạch, lôi cả hai chạy đi.

Một mình hòa thượng kêu lên, nhưng hai người cùng xông tới, hai người chính là hòa thượng và Đỗ Vân Thiên.

Cả hai quyết chận đầu Tiêu Phi Vũ.

Nhưng Mạc Vong Ngã đã chận đầu cả hai trước rồi.

Chiếc điếu trong tay lão vung lên, vút vút, thoát tả, thoát hữu, đồng thời lão quát lên:

- Cuộc thương lượng chưa bắt đầu, các người không nên chạy đi đâu!

Bị chiếc điếu ngăn chặn, Thiên Mã hòa thượng phải dùng chân chống cự, điếu bay ra biến thành mười chiếc, trăm chiếc, trông như một đàn độc xà tung mình, chực mổ vào mình hòa thượng và Đỗ Vân Thiên.

Thiên Mã hòa thượng nổi giận, hét:

- Lão già man trá, người đã nói gì với bọn ta? Người quên nhanh thế à?

Mạc Vong Ngã bật cười ha hả:

- Ta nói như thế nào? Ta nói là nếu các người còn ở lại đây, ta cũng cứ ở lại đây, ta cam kết cho ta, chứ ta có cam kết cho thiếu niên đó đâu?

Vừa thốt, lão vừa vung tay, chiếc điếu đánh ra, với đủ mọi chiêu, xử dụng đủ mọi môn như đao, thương, kiếm, kích, côn, trượng, gió rít vù vù, cuốn hoa đào, lá đào rơi rụng tới tả.

Hơn thế, lão phun khói, khói càng phút càng lan rộng, che mờ một góc rừng.

Qua lớp khói đó, Đỗ Vân Thiên chẳng trông thấy bóng hình Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch, Cung Linh Linh đâu cả.

Họ chạy về hướng nào, thì chỉ có trời và họ cùng biết được thôi!

Không dám buông Đỗ Quyên. Đỗ Vân Thiên vương bận nàng chẳng làm sao nhân dịp Mạc Vong Ngã và Thiên Mã hòa thượng đánh nhau để đuổi theo. Lão bức tức vô cùng, rồi còn phải thỉnh thoảng tránh một chiếc điếu của Mạc Vong Ngã đưa sang, điếu nào đánh ra cũng đúng theo chiêu độc.

Đỗ Quyên cố vùng vẫy, song không thoát khỏi sự kiểm chế của cha, bất giác nàng lo sợ, gào lên:

- Khói dày đặc thế này, Triển công tử làm sao thấy đường mà chạy? Không khéo lại lạc mất nữa đấy...

-- o O o --